

Паула Лайт

Комунизмът си отиде...
Спите ли спокойно, деца?!

„Комунизмът си отива, спете спокойно, деца!“ Така пеехме през 1990 година. Пеехме и плачехме от радост. Пеехме и с трепет носехме сини лентички на ревера. Пеехме и строяхме от палатки градове на истината. Пеехме и си рисувахме лазурните миражи на едно светло и спокойно бъдеще. Пеехме и скандирахме „Времето е наше!“.

На разсъмване всичко е розово за петнадесет минути макар...

Само че някои призраци се оказаха по-живи от живите и ние още живеем в тяхната сянка.

Не, комунизмът не си отиде. Отиде си мечтата за него. Отиде си навинната, трогателна вяра на нашите майки и бащи, че човек за човека е брат и че скоро ще рукнат реки от блага. Клетите хорица! Те крачеха в строя, изпълняваха петилетните планове за три години, гонеха илюзии и ги кичеха с червени значки. А днес, прегърбени и изнемощели, ровят в боклуците за късче хляб. Ровят и все още сънуват, че някому са нужни, че са в строя. А вие спите ли спокойно, деца?

Подобно на героя на Стивън Кинг, чудовището свали клоунската си маска и се озъби с цялата си дива алчност и ненаситен егоизъм. То яхна гребена на нашите мечти и си построи пирамида от костите на надеждата ни и крадените куфарни пари. А вие спите ли спокойно, деца?

Деспотът продължава да се смее на неизлечимата ни глупост. Както змията снася куп яйца и люпи котило от малки усойници, така и диктаторската партия си клонира рожби. Някои от тях нарече опозиция, а други – реформирани социалисти. А призракът на комунизма продължи да разплисква смрад и лъжи.

Когато впрегнеш млад жребец да се върти в кръг и да вади вода от герана, отначало той цвили, хапе, рие земята с копита, а над изтерзания му гръб плющи камшикът. Но минават години – пет, десет, двадесет. Ако освободите вече грохналата, подобна на скелет кранта, тя ще продължи да се върти във все същия кръг, защото отдавна е ослепяла и оскотяла. Ако позволите народът ни да заприлича на това поробено същество, ще спите ли спокойно, деца?!

От време на време, надзирателят с камшика разбира, че поробеното животно е започнало да осъзнава, че обикаля в кръг и у него се е надигнал справедливият огън на гнева.

Тогава пуска нови герои на сцената. Ту цар, завърнал се от изгнание, който щял да ни поведе към райските двери, ту мускулест Мачо, преструващ се на Робин Худ, когото камерите и неудовлетворените жени на средна възраст обичат, ту златокос воевода, който крещи патриотарски лозунги с неонацистки привкус. А клетият жребец, отдавна

забравил вкуса на свободата, се радва на разнообразието като на бучка захар и цвили възторжено под злобния кикот на кукловода.

Комунизмът си отиде... А Европа и целият цивилизован свят ни считат за народ от апатични глупаци, сервилни роби на посттоталитарната мафия. Сладък ли е сънят ви, деца?

Комунизмът си отиде, а Здравната каса е пред фалит. Ще останат само шепа болници в новия свят на геноцид, наречен от „реформаторите“ нова здравна карта. Сега са около четиристотин, а ще бъдат осемдесет. Осемгодишните ни дечица, обект на новия експеримент за „здравословно хранене“ имат хипертония. На челните места сме по брой на инфарктите и на психично болните. Инсулинът свършва, а с онкологично болните се отнасят като с животни. Иначе чиновниците от касата си имат луксозни офиси, автомобили и джакузита. Тъкмо тази финансова структура принуждава лекарите, полагали някога Хипократовата клетва, да се държат като писари и бакали. Умираш? Какво да се прави като за страданието ти няма клинична пътека? Спешно се нуждаеш от хирург? Е, би трябвало да ти се помогне, но „отпуснатите“ от касата направения свършиха. Така че, не ни занимавай със себе си, а просто тихо и кротичко си умри! НЗОК сигурно е взела на концесия погребални бюра и печели от комисионните.

Комунизмът си отиде, а образованието ни загива. Расте апатията и неграмотността. Расте и тежкия умствен дефицит. Скоро един значителен процент от нас, когато си вземат жалките заплати, вместо да се подписват, ще полагат палец. „Червената столетница“ си отглежда подходящото стадо от роби.

Комунизмът си отиде, а най-будните ни и лъчезарни синове и дъщери бягат от ада и отиват да слугуват в чужди земи. Но „облачето бяло“ не им обещава скорошно завръщане в Родината. Само нощем те сънуват родители, деца и любими и се събуждат с мокри от сълзи лица.

Комунизмът си отиде, а в домовете за сираци умират от глад дечица, а грохнали старци работят след пенсия за жълти стотинки или просят по улиците.

Българи, ако спите спокойно, дори Бог няма да ви прости това! Защото в нашия случай апатичната дрямка е по-лоша и от кома.

Ако спите спокойно, ще повтора думите на един от най-великите българи:

„Аз веч нямам мило драго, а вий, вий сте ИДИОТИ!“

От страниците на Библията, тази вечна книга на цивилизованото човечество, мъдрецът Еклисиаст ни казва: „Има време за всичко...“

Сега е дошло времето на справедливия гняв. Време да летим, вместо да пълзим. Време да се борим! Време да престанем да позволяваме да ни правят на глупаци. Време земята ни да се пропие с вяра, пот и сълзи а по улиците да закънтят старите хайдушки песни.

Нека ви кажа, че зле разбрахте апела ми. Никога не съм разубеждавала тези, които са решили за кого да гласуват, да го сторят. Призивът ми е към тези седемдесет – осемдесет процента от нас, които са стигнали до извода, че няма достойни за доверието им кандидати, хора, към които причислявам и себе си. Тях призовавам да се размърдат, вместо да си седят в къщи и да протестират на чаша ракия. Поведението им не се възприема от света като наказателен вот, а като овча робска апатия. Бездействието им не ги превръща в недоволни граждани, а в доволни добичета. Цивилизованият свят мисли, че тези хора са останали в къщи, защото съдбата на България не ги интересува. Защото предпочитат да се вълнуват дали героинята в поредната сапунка е девствена, продава ли си тялото Ивайла и колко бири изпива дневно внукът на Тодор Живков. Мислят, че българите предпочитат да си прекопават картофите, да си варят боба и да плетат покривчици, вместо да покажат на политиците какво мислят за тях и каква е волята на народа.

Апелът ми е към тия отчаяни, уморени и оскърбени наши сънародници. Жалко, че бях криво разбрана!

В това, което имам да ви кажа, не блика само гняв и отчаяние. Укорявате ме, че не предлагам нещо градивно, но грешите.

За да бъде България спасена, трябва коренно да се промени самата система.

Основно средство за решаване на най-съществените въпроси трябва да стане референдумът. Дотегна ми да слушам брътвежи, че това било „популизъм“, че хората не били компетентни да вземат решения. Това е наглост! Какво позволява на нашите окаяно жалки политици да твърдят, че са по-умни и мъдри от народа си и то при управление, при което за нашата защита при бедствия и аварии се грижи Емел Етем?! При което на хуманизъм ни учи Емилия Масларова, а вожд и вдъхновител е Румен Петков?! Мисля, че самозабравилите се властници трябва да бъдат поставени на мястото, което е най-подходящо за тях – място с прозорци с решетки и раирани униформи.

Всички дъщерни партии на БКП, пръкнали се след 1990 година, трябва да бъдат задължени да се пререгистрират и, при доказано пресътно и разрушително управление, такава пререгистрация да им бъде отказана.

В парламента трябва да се допуска само по един мандат или в краен случай, при много специални условия втори. Това ще ни избави от участието да гледаме все едни и същи стари корумпирани муцуни, от които някои нямат и ден стаж извън депутатския. На мен ми писна персони като Пирински, Доган или Праматарски да дремят по банките десетилетия или, както е с Доган, да се гаврят с всичко чисто, патриотично и истинско, със закона и справедливостта, да си въртят тъмните сделки и да зоват себе си „народни представители“.

Трябват ни нови лица, нови, истински хора! Исус е казал, че ново вино в стари бъчви не се налива. Трябва ни и възможност да гласуваме за личности, а не за натрапени ни списъци от все същите повехнали клоуни. Разбира се, в някои от тия листи има хора, които бих избрала с удоволствие, ако изборът беше мажоритарен, но точно те са на последни места в листите, а българинът трудно може да се ориентира в сложната възможност за предпочитания. Например, в листата на Синята коалиция има един интелигентен мъж, когото уважавам, но начело се кипри Надето Михайлова. Дори в листата на НДСВ има кандидат за евродепутат, Георги Денков, умен юрист и почтен човек, за когото с радост бих гласувала. По-скоро, обаче, бих умряла, отколкото да гласувам за НДСВ. Тези лакеи ще употребят свестния човек, който, боя се, ще остане далеч от мястото, което наистина заслужава. Изобщо, пропорционалната система позволява да разцъфне една от най-порочните черти на българина, която мистериозно ни тласка да поставяме начело некадърници, мазници и посредствени хора.

Едно общество не може да се пречисти и излекува без възмездие и прошка. Виновниците за националната разруха и народните страдания трябва да бъдат съдени и наказани справедливо, но сурово. Това не е реваншизъм, а човешката потребност от възстановяване на равновесието и хармонията. Ако злото не бъде наказано, то ще се множи и разпространява като ракови метастази. Оставим ли го невъзмездено, никога няма да можем да продължим напред.

Сърцевината на тези прекрасни идеи открих в програмните документи на Движение за реална демокрация „Идея за България“, учредено и действащо в емиграция. За хората, които го изграждат, все още не мога да дам категорично мнение, но се надявам да се окажат достойни.

Каквото и да се случи, ако малките огънчета на нашето отчаяние, гняв и надежда за повече добро и чистота се слоят, ще избухне мощна влада, която ще изпепели злото.

Събудете се, българи! Разполагаме с около две години и половина.

Комунизмът си отиде... Спите ли спокойно, деца?!

Успеем ли да се сплотим, времето наистина ще стане наше. Провалим ли се и тогава, с мечтата ни за достойна и силна Родина ще бъде свършено! Събудете се!

КРАЙ

© 2009 Паула Лайт

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12009>]